

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: G. J. van den Broek, M. H. Damme Jr., G. D. Jordens,
J. F. Ligtenberg, Ch. J. I. M. Welter.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Groentijd.

Een groentijd goed geleid en in de ontvankelijke en noodige opzichten door de corpsleden in de hand gewerkt, werpt dubbel rendement af: aan de jonge leden als elementen der corporatie en toekomstige der maatschappij, en voor het corps, hetwelk zoo gevoed wordt met sterk jong bloed, dat zuiver en energisch vloeit in het frissche lijf van jonge menschen.

Eene corporatie van menschen van ongeveer gelijke ontwikkeling en stand, staande in ongeveer gelijke verhouding tot de maatschappij, waarvan zij door hun gezamenlijke afzondering, samengang en uitwijking gelegenheid hebben ten volle en vrij kennis te nemen, slechts verzaard of verlicht, gedaan of nagelaten door hun persoonlijk willen, deze vereeniging van jonge menschen (we zouden graag zeggen jeugdige intellectueelen) stelt uit nooddrift voor haar bestaan en gevoel voor hare voortleving en groei hare poorten wijd open in den tijd dat jongeren die in dezelfde omgeving zullen gaan leven en gelijke belangen zullen gaan krijgen, aankomen.

Maar terwijl deze openstelling geheel en al uitnoodigend en vragend geschiedt, komt toch ook weer de zorg voor de goede gemeenschap met eischen en voorschriften, en deze belichamen zich in groentijd.

Uit den aard der zaak kan dit dan ook slechts de tijd zijn, waarin aan die jongeren wordt medegedeeld van de belangen en rechten, de eischen en de traditie der vereeniging. En nu is het vooral deze traditie, welke aan deze overigens opgesmukte mededeeling den van buiten eenigszins schrikbarenden vorm geeft.

De diepste mededeeling, de strengste eisch voor het voortbestaan der vereeniging noodig is, dat alle leden zullen beseffen dat het corps is een broederschap, een samenbinding in vriendschappelijke verhouding van die naast elkaar zullen gaan leven, van hen die door hun begin van ontwikkeling en het willen vooruitkomen in de wereld elkaar kunnen gaan steunen, van hen die in het tijdperk zijn van zich meer rekenschap te geven van omgeving en samenleving, van hen die de phase van burger-scholier tot ongeveer maatschappelijk man zullen doorleven of laten we hopen doorstrijden zullen.

Het meest noodige is dan ook allereerst, dat alle leden elkaar kennen en moeite doen elkaar te begrijpen, elkaar's denkbeelden eerbiedigen, om deze zaken voor oogen ziende welke het goede willen en langs welken weg, voor de geheele verzameling daarin mede werken en de gemeenschap vooruit helpen brengen.

De eenige weg om voorloopige en daardoor algemeener bekendheid te bevorderen is dan ook de verplichte kennismaking, de kern van den groentijd: 't eenige waarop 't eigenlijk aankomt. — Want had hierin strikt genomen het groenloopen zijn verplichting het noodige waken tegen misbruiken zou ten eenenmale onnoodig zijn. — De traditie heeft echter aan de kennismaking van corpsleden en candidaten zijn nasleep meegegeven en zoo is het onder een groep en velerlei corpsleden nog als norm gedacht: dat men 't recht zou hebben een „groen” op alle zonderlinge manieren te polsen onder 't motto zoo achter zijn persoon en beteekenis te willen komen. — Och, wat

schaadt het eigenlijk een groen of hij wat minder aan studenticositeit aanpassende eigenaardigheden of capaciteiten en of hij wat minder z. g. literaire en algemeene kennis bezit, als het corps hem later een open veld levert om ontwikkeling op te doen of hij door de daar heerschende vrijheid en den willenden geest onbewust reeds daartoe gedwongen wordt. Wat schaadt het den jongeren nog willekeurig wat te missen als zij na den kennismakingstijd vrijuit kunnen ademen in een vrije sfeer, aan welke ijle zuiverheid door allen dagelijksch en met zorg gearbeid wordt om alles menschelijk en beter te maken en waar als „gipfels” individualisme, zelfstandigheid en een groote gemeenschapszin te vinden zijn. — Daarom, laat men vooropstellen eene verplichte kennismaking het corps ten goede komende en dat te belangstellender de leden naar hunne jongere broeders zien, des te inniger en gezamenlijker later hunne samenwerking en omgang kan zijn en laat men trachten in hen te begrijpen wat er in is, zonder ruwheden in woorden (daden sluiten zichzelf uit of wij behooren het te doen), maar in gezellige discussies dit uitvinden. En laat men ook hun natuurlijke of gekweekte aanleg voor sport, muziek etc. nagaan en samenbrengen om verder ontwikkeld te worden in de vereenigingen: welker bloei ook grootendeels in een goede groentijd ligt. 't Vorige jaar is reeds getracht voor alles en nog wat te waarschuwen en te zorgen; ook nu moet de Senaat op dezen weg doorgaan, begrijpend zooals hij doet, de doorgaande lijn van groei en ontwikkeling voor het Corps.

't Woord „nachtbraken” is toen reeds als omschrijving van een van groenen gewilde of te eischen daad afgeschafte en het sluitingsuur werd twaalf. En waar toen tegen het begrip der wet in, toch uitzonderingen waren, bedekt met den lappen mantel: „de groenen blijven uit eigen vrijheid” (een groen is niet vrij en 't minst als hij 't zelf zegt); daar kunnen ook deze nu geweerd worden.

Corpsleden gij hebt allen de verplichting volgens de wet en het gevoel voor de jonge krachten die het corps versterken en het corpsleven voortzetten zullen, om daartoe mede te werken. *)

Geef den candidaat-leden geen versuffenden en verval-tijd te leven of mee te leven gedurende de veertien dagen dat hunne verhouding eenigszins afhankelijk is, maar laat hen nu reeds de lucht ademen, die in een door goed-willenden gestichte en verbeterde gemeenschap wijlt; of wilt ge de meening, als zou uwe gemeenschap nog voor een flink deel gebrekkig en klein zijn (ik wil 't woord laag niet buiten haakjes schrijven) spelende met jonge krachten en gering verweer, opnieuw doen opkomen of laten bestaan!

Welnu dan, werkt dan samen met uw Senaat met slechts voor oogen de belangen en rechten der candidaat-leden, waarin de goede zorg voor uw corps in dezen tijd geheel ligt opgesloten.

En gij, candidaat-leden, ga met een open gezicht, een eerlijke bedoeling in alles en een krachtige gedachte aan uw opvoeding en uwe verlaten omgeving den corpsleden tegemoet, menschen precies als gij, iets minder jong, daardoor misschien iets minder onervaren, in ieder geval in staat geweest van meer en ruimer kennis te nemen (iets dat tegen jongeren zacht stemt en hulpvaardig maakt,

*) De op de laatste Corpsvergadering aangenomen motie over den groentijd zegt u dit nog duidelijker.

als 't er werkelijk is ingegaan en slechts, maar ook vaak, in groote ironie zich uit), ga dezen kalm tegemoet, uwe kennismaking met hen is verplicht, maar goed als met alles wat gij moet ondervinden en door zelfschifting in zijn wezen leert behouden, wil het u ooit ten voordeele komen en tot ontwikkeling steunen.

Dan zult gij dezen tijd niet vervelend of laf, maar ernstig en voor u zelf-vormend begrijpen en . . . wij hebben hem allen gepasseerd, gij behoeft den moed dus ook niet op te geven. — Bij ernstige aanvallen, die u te machtig zijn of gewild-ruw en nadeelig worden aangegaan, is uw beschermer het corps-besturend lichaam, de Senaat (in zijn geheel en ieder lid hiervan afzonderlijk). Doet op hem dan een beroep.

J. VAN DER WAERDEN.

Slecht voorgaan.

Ingenieurs en technogen moeten herhaaldelijk ervaren dat hun te Delft verworven titel gewoonweg wordt aangenomen door menschen, die volstrekt niet in het bezit zijn van een diploma van de P. S., of van een technische hoogeschool in het buitenland. De titels van ingenieur en technoloog zijn niet door de wet beschermd. Wil een smid zich morgen werktuigkundig ingenieur, een timmerman zich civiel of bouwkundig ingenieur, een boormeester zich mijnen-ingenieur, een huisschilder zich technoloog noemen, niemand kan het beletten. Technici, die hun kans op een goede betrekking willen vermeerderen, fabrikanten die hun zaak in aanzien willen doen stijgen, hebben de volle vrijheid ingenieur op hun naambordje te zetten, en doen dit dan ook niet zelden. Dat dit een verkeerde toestand is, zal niemand ontkennen.

Maar bedenkelijker wordt het nog wanneer de regeering in het misbruiken van titels een voorbeeld geeft. Op de lijst der nieuw- en opnieuw-benoemde assistenten aan de P. S. werden eenige heeren ingenieur genoemd, die nooit aan eenige inrichting van technisch hooger onderwijs een diploma verwierven.

Zonder nu iets te willen afdingen op de bekwaamheden van de personen in kwestie, meenen wij toch dat dit moet worden afgekeurd. De regeering dient correct voor te gaan.

A.

Koning Humbert—Bresci.

Koning Umberto is weg; doodgeschoten door Bresci.

Dit geval staat op gelijke lijn met den anarchistischen dood van Canovas, maar is beter dan de moord op Elizabeth van Oostenrijk te verklaren voor degenen, die van Italië het gebeurde op Sicilië en het met kanonnen gedempte hongeroproer van Milaan zich herinneren en die ook even terug willen denken hoe nu in een strijd om loonsverhoging van de rijstwerkers wordt onderkropen door militaire werkkrachten, door 't leger door de Regeering daarvoor afgestaan en uitgezonden.*)

Dit geval verder, deed velen huilen (of schreeuwen); een kleine groep van hen, die in zulke koningseclipsen heil meenen te zien en die onvatbaar zijn voor indirecte theorieën van verwording en verbetering der maatschappij-inrichting, maar die in plaats van daartoe te helpen stuwen, dwepen omdat ze zwakhoofdig zijn, dan naar zulke daad grijpen als naar een uitkomst, juichen; en meerderen, waaronder de socialisten, die gewoon blijven en op 't geval betrekking hebbende ware dingen zeggen. Met soms te verstandige beschouwingen over het feit-zelf, daar ze als hervormers en in de voorste rijen strijdende, dat willen en er zich toe geroepen voelen, en evenzeer daartoe gedwongen worden door de bekrompenheid, meer nog huichelarij en 't willen-muntslaan der burgerlijke pers uit zulke gevallen, waarvan naar aanleiding ze kolommen van verantwoordelijkheidstelling opstelt, zich de gelukkige gelegenheid geschapen ziende weer eens af te geven op die volksmenners, revolutionaire drijvers, agitators, wereldhervormers, etc., waarop de verantwoordelijkheid van zulke schandelijke moorddaanslagen op brave, goede, zelfs cholera-barakken

*) Iets krasser nog dan de maatregelen ten onzent tegen de Bootwerkersstaking te Rotterdam.

bezoekende koningen dan neerkomt; iets wat hun evenzeer verslagen en aangedaan (aandoenlijk aangedaan) publiek . . . dan ook vindt. Och, de opgaaf dezer pers is nu eenmaal, ze verdienen er genoeg mee en kunnen 't dus best volhouden, om een excerpten-lezend publiek op de hoogte te houden van nieuwsberichten en bij te houden met dagelijksche kritiek op alles en nog wat (ondanks hun vegetarisme in kennismaking van gebeurende en te moeten-gebeuren veranderingen, wisselingen, etc.) met dingen die gauw moeten kunnen verteren en waarvan in ieder geval 't herkauwen gemakkelijk zal zijn. — Thee's, partijen, diners worden immers bij voorbaat gevuld met de mogelijkheid van couranten-inhoud er bij te kunnen halen, laatste-nieuws en gelezen oordeelen te debiteeren.

Menschen die huilen, redeneeren niet, dazen zoowat droevig om de bewuste gevallen heen en gaan er vooral niet recht op af. Zoo de genoemde burgerlijke pers (ter toelichting noem ik voor ons land: het van dag tot daagsche Handelsblad, het rijke kooplui en reeders-orgaan De Nieuwe Rotterdammer, het deftige, Haagsche, iets-ministerieele Vaderland, de verwaaide Telegraaf, de draaiende Tijd . . .)

Koningen zijn noodig voor hun begrip eenheid en staat (ook voor hun blad) en gaat een stukje „teeken” ervan te loor, dan, vreezen zij, kon er wel eens wat meer gebeuren. Dit gebeurt toch voorshands nog wel niet, niet alleen omdat er genoeg remplaçanten nog zijn (men kan als van vliegen zeggen, sla je er één dood, dan komen er tien ter begrafenis), maar omdat de gang van zaken in de maatschappij-verhoudingen en stelsels nu eenmaal geen poppenkast is, waar ge op schieten kunt en dan een tafereeltje verschijnt. Namen de persmannen in 't algemeen wat meer notitie van die stelsels en verhoudingen (nu is hun gareel taktiek en politiek met of zonder godsdienst, maar voor alles rentegevend) zooals die komen en vergaan en dit moeten volgens een onverbidde wet van historische verwording tot economisch evenwicht, — hun bladen zouden wat hooger komen te staan, wat minder vol verhaaltjes en aandoenlijkheden, wat meer kritisch worden en zoo litteraire en sociale waarde krijgen. Edoch, onze journalen-inhoud staat niet hoog en 't verandert niet, voordat de toestand waaruit ze gevuld worden zuiverder wordt d. i. als ze zich genoeg tegen zichzelf gekeerd hebben.

Ik wil er echter naar toe, eenige aanduiding te geven, hoe die flauwe bladen en in 't algemeen de uitingen en het leven der groepen en partijen welke zij vertegenwoordigen de aanleiding zijn van het dolzinnige en onpractische dat koningen vermoord worden (immers geen klasse, die lijdt gaat er mee vooruit, integendeel, een koningsmoord wordt als wapen tegen haar gebruikt).

Waar ze voortdurend de monarchie niet enkel willen laten schitteren, maar ook met waarde en inhoud willen omhangen en zoo deze het publiek aanbieden een inhoud waaraan deze zich heelemaal niet schuldig maakt waardoor slechts vorsten een kerfstok krijgen van daden door de regeeringen hunner landen bedreven en door hen machteloos goedgekeurd en beteekend; daar is het ook hunne schuld dat de monarchen door oppervlakkigen worden verantwoordelijk gesteld voor opgekomen of bestaande ellende, voor onverdiende tuchtiging bij het roepen om recht van het volk en dat een vorst, één persoon, wordt verantwoordelijk gewaand voor een stelsel.

Haal er af wat er niet aan is, laat het huls, steek den chaco aan een stok omhoog en ieder zal het garneersel duur en kunstig of mooi of leelijk vinden; maar vooral ieder zal op het garneersel letten en weten dat 't dit slechts is. De chaco-zelf zit er ongeschonden achter en wordt niet beschadigd. — Maar waar 't niet licht is, moet 't donker wezen en zoo in de hoofden van die valsch worden voorgelicht.

En de monarchen! Der grosze Wilhelm is wijs genoeg zich een pantser-vest te laten maken en schijnt zoo-zelf toch wel te gaan begrijpen wat zijn „bloedredes” zeggen willen en wat 't beteekent „pardon wordt niet gegeven” en voelt zoo, lang niet ondubbelzinnig, dat hij eer dan Umberto in aanmerking had kunnen komen om onschadelijk gemaakt of verstoep te worden.

Dergelijke hooge lui zijn mede aanleiding, dat hun collega's er het hachje bij inschieten, als gevoelige menschen en warme naturen het volk in eens willen trachten te redden.

Door dit alles verandert echter het aangehaalde géval niet: Eén met name Bresci heeft een ander met name Koning Umberto van Italië zoo-maar van zijn leven en vrijheid beroofd. Er is een menschenleven niet ontzien

en wij moeten dat als zoodanig totaal afkeuren. Dit heeft natuurlijk niets te maken met het goede of slechte van iemands leven. Iedereen heeft het recht op zijn bestaan (op een menschwaardig bestaan) en kan het gebruiken en inrichten naar zijn vermeende opgaaf ervan.

Verder komt de verantwoording van deze daad aan de maatschappij. Nagelaten wordt aan te duiden, dat onze maatschappij menschenlevens heelemaal niet eert en zelf hare elementen verkankert. — Men zie. —

Er is absoluut geen reden, laat staan van recht en 't pleit teneenenmale tegen het regime van behandeling van misdadigers (beschaving laat ik er-buiten, die kennen we slechts als „vormen”) om tegen Bresci te keer te gaan, te gaan gruwelen en moorden zooals nu gebeuren zal. Bresci wordt niet afgezonderd van de maatschappij, aan welke hij zich vergrepen heeft en waarvoor hij gevaarlijk is; maar zal geestelijk en lichamelijk worden vermoord.

Op Bresci zal een modern, gesystematizeerd moord-aanslag gepleegd worden, elken dag en den geheelen dag tot krankzinnigheid toe . . . en dan nog. En de zedelijk-zwakke man, ziek, even ziek als de in afzondering liefderijk verpleegde wezens, zal geen verpleging, maar wraak ondervinden. Er zal niet worden aangestuurd op herstel, maar op krankzinnigheid. Men zal hem ketenen, zoolang hij het zal kunnen begrijpen, men zal hem uitpersen, zoolang als hij 't maar eenigszins voelen kan of nog een drup leven heeft. Men zal hem en anderen eerbied leeren voor een menschenleven: O tiendubbeie hoon . . . en dezen dubbelen moord noemt „men” en noemt de Italiaansche justitie straf.

De heer L. Grondijs schreef in de „Vox” van 16 Augustus (n°. 20) zijn veel-bekeven stuk „Gaetano Bresci”. Hier naar aanleiding nog eenige opmerkingen:

De heer Grondijs is te open en te eerlijk om daarop door nachtuilen van het genre H. W. C. Bordewijk, (cand. jur.) in een ingezonden stuk in de Avondpost (let wel de Avondpost (van 23 Aug.) natuurlijk onder het motto: „een stem contra „Vox Studiosorum”) nagevolgen te worden met een artikel dat te gewichtig-doend en te gering is om het doel en het plan van den Utrechtschen student ook maar mede-te-deelen.

Welnu dan. De schrijver van „Gaetano Bresci” lijkt mij een jonge vent wat betreft zijne ideeën, opgewonden, eenzijdig en gewild. Hem heeft, ik vind dit slechts natuurlijk, getroffen het barbaarsche en walgelijke van de verkrachting die op Bresci zal worden beproefd; en tevens heeft hij als iets op zichzelf staands gezien het feit dat iemand den zedelijken moed, de enorme wilskracht en beslistheid bezit om tegen-alles-in te doen wat hij zich voorneemt, een volk te verlossen van den vermeenden tyran of schrik te brengen onder Europa's hoven, opofferend het eigen leven door bekende en te verwachten foltering heen. Toen vond de heer G., reden om te gaan galmen en ophemelen met zwier en effect in uitingen als:

„Als ik de hoven, de adel, enfin de bourgeoisie en wat er voor knielt, al dat intenselijk door mij gededaigeneerde vee van Europa's bevolking aftrek, dan blijft slechts een klein gedeelte over: iets zeer subliems. Hiertoe behoort Bresci.”

„(Umberto) is gestorven als een nul, de bourgeois is verrekt.”

„dat Vee heeft het speeksel uit zijn koeke-bakkers-bekken uitgespogen op dien Bresci . . .”

en kwam zoo tot zijn plat bombastisch stuk, waarin hij niet spuugt maar „fluimt”, zonder iets hautains, zonder eenige karakteristiek.

Grondijs is een exceptie in het star-conservatieve Utrechtsche corps, schreef hij zoo omdat hij wist tegen stroom op te gaan? Hij kon toch weten, zulke massa geen stroom kan leveren. Kon hij zijn geflanste zinnen niet meer beoordeelen en zag hij zijn slagen raak, die slechts tuimelden!

En toch hoop ik voor hem, dat de menschen die 't lezen dit alles over 't hoofd kunnen zien en er de kern uithalen, die is goed, de windsels echter zijn flarden.

Nu dan: de heer Grondijs dringt er op aan dat gezien en begrepen de „straf” die Bresci zal krijgen, dat wij jongelingen (etc), gegeven geen resultaat op dit pogen, in een adres aan de Italiaansche Regeering aandringen zullen

op erkenning der heerschende humaniteitsbeginselen en geeft voor instemming zijn adres op:

Lange Smeestraat 26bis.

Ik wilde nog den heer Grondijs aanraden, dat hiervan tijdelijk afgescheiden, maar ter eere van dezelfde motieven in ons land eens danig gewerkt kon worden door jonge juristen en verdere studenten en in den vorm van adressen: aan het eigen gevangenis- en celsysteem, waaraan evenzeer het principe wraak en even weinig het beginsel van verbetering en opheffing der misdadigers ten grondslag ligt.

(Zie de Jonge Gids en verdere enquêtes.)

J. v. D. W.

De tentoonstelling der collectie-Six in het Stedelijk Museum te Amsterdam.

Wie zich niet laat afschrikken door de onaangename indruk, die de Rembrandt-expositie wel gemaakt moet hebben, waar de ten-top-gevoerde Rembrandt-veneratie het raadzaam maakte liever met boksbeugel en ploertendoeder gewapend ter tentoonstelling te trekken, dan met een paar heldere oogen en een naar 't schoone-goede-en-ware-open ziel — wie 't dan nog er voor over heeft het zoozeer befaamde hel-gele lichtbad te doorwaden, waarmee de al-voorzienende bouwmeester van het stedelijk-museum goed gevonden heeft onze oogen op de proef te stellen, als wilde hij ons terloops een voorproefje van de hel geven beter dan eenige Hel-sche Brueghel 't heeft kunnen voortoveren — die zal in die zelfde zaaltjes, waar nu zoowat twee jaren geleden onzalige pelgrimages ter Rembrandt-aanbidding optogen — sinds dien tijd met de meer en meer classiek-wordende naam Rembrandt-kanibalen bestempeld en tot ons aller eeuwige schrik berucht — een kleine uitstekend-georganiseerde rustige tentoonstelling vinden, daar tijdelijk ingericht door de heeren Six, waar het volk van ons lieve vaderland met wonderlijke afschuw en schrik verre vandaan blijft en alleen een enkele verdwaalde afgejakkerde vreemdeling met afgematte oogen zich, ruischend in vrouwende zijde of krakend met knieperige schoenen, langs loopt te vervelen. Voorzeker enkele zullen met mij de onwillekeurige desillussie — die zij zullen ondervinden, wanneer zij de stukken uit deze steeds zoo welwillend toegankelijke collectie zien, weggehaald van hunne oude bekende plaats, waar zij zoo harmonieerden met de deftige Amsterdamsch-patricische omgeving van dat statige huis aan de Heerengracht — alleen kunnen onderdrukken door de groote vreugde, ze hier in het volle licht gebracht te zien; maar dan ook zien zij ze, als vernieuwd en verjongd te voorschijn gekomen, pralend zelfs in hunne stille eenvoud van een innerlijk onvergankelijk licht, een oogwellust voor den van-schoonheidsaandoening-dronken en eene zielestreeling voor hem, wien de tooverij met kleur en lijn tot een eigen in zich zelf langzaam opgebouwde eeretempel is geworden. Maar vooral voor hem, wien de schilderkunst uit eigen tijd met meer dan oppervlakkige sensatie roert, maar voor wien een museum van vorige-eeuwsche schilderkunst een tot wanhoop brengend pakhuis is, een warwinkel zonder begin noch einde, — voor hem is eene dergelijke als de hier-geëxposeerde collectie de weldoende openbaring voor zijn verlangend zoeken, de opvoedende school voor zijn ontwikkelend kunstbegrip, dat dreigde te loor te gaan in de doodende overvloed, die den schuchteren beginner epateert in onze over-verzadigde groote musea. Immers van 't beste wat de zeventiende-eeuwers in zoo eenige dan zeker deze zoo in-nationale kunst hebben voor den dag gebracht, zijn hier specimina van zoo wondere rijkheid, van zoo heerlijke kracht, dat voor velen hier een nieuw tot nu toe ongekend vol-leven zou kunnen opgaan, waarin het zoo graag zoekend oog nog menige nieuwe vreugde, nog menig ongeweten genot zou vinden.

Hoe koninklijk pralen daar die twee Rembrandt's tegenover elkaar: de vlotte met breede streken kranig neergeplante figuur van „Jan Six” met de zwierige hel-roode mantel en de gebruide in grootsch-sombere tonen geschilderde vaste kap — fijner en teerder, vooral in de hoofdpartijen, Anna Weymer, die reeds ouder-wordende vrouw, zoo rustig en nobel van lijn, zoo bescheiden van stemming, met dat weeke, zachte, voornaam-blanke vleesch. Wonder-

lijk, dat Vondel daarop niets anders wist saam te rijmelen, dan het onbenullige versje, dat de catalogus even aanhaalt, als om te laten zien, dat de groote dichter van begrip voor schilderkunst niet veel kaas gegeten had.

Daar hangt ook Saenredam, twee stukjes van een frischheid, die zijn prachtige kerk van Assendelft in het Rijksmuseum nabij komt. Wat een schilder die Saenredam! Hij was tevreden met het eenvoudigste en kòn dat zijn juist omdat hij 't eenvoudigste anders zag dan een ander. Hoe simpel staat daar die doodgewone Utrechtsche buurtkerk met zijne zorgvuldig geschilderde geel-grijzen, waartusschen 't rossig-bruin van verweerde steen en enkele gras-prietjes, uit de voegen glurend, een bescheiden variatie geven; maar wat een machtig silhouet tegen de wolkelige lucht! Heel anders is 't interieur van de Mariakerk te Utrecht: een fijn-uitgesponnen gedicht van blank en wit is deze van blond licht doorvloede open kerkhal met wijdspannende blank-grijze bogen op de zilverwitte hooge kolommen, oprijzend uit 't vlakke glimmende blauwgrijs der effen tegelvloer, waar 't geel van de houten banken en de donkere bijna weggedoken figuurtjes, hier en daar verspreid, 't oog een rustpunt geven. Maar wat eene stemming in dat wel zeer doorgevoerd, maar om den dood niet gepeuterd schilderij! 't Is alsof men op een teer-blauwe Zondagochtend in een half-leege dorpskerk de abrupte klanken van den prediker kort hoort afknakken in de te-wijde ruimte of 't knierserig schuifelen hoort van een klomp over de steenen kerkvloer.

Daar hangt nog een klein, pretentie-loos stukje van Ter Bosch: er fluistert een eenvoudig, lief verhaaltje uit dat paneeltje, uit die zedig-toegevouwen groene gordijnen om het maagdelijk ledikant, bijna wegdoezelend in de kamerschemering voor de grijs-grauwe kamerwand, uit dat schuchtere meisjeskopje, waar speelsch de blonde nekhaartjes krullen in de poezele laag-ontbloote hals, zooals ze daar zit te schrijven, een verboden correspondentie, onschuldig en toch ondeugend, de verlokke charmee van het verbodene, uit die fijn-geweven kleurtjes, zoo blond en zoo blank, droomerig weergevend over 't tafelvlak, waarvan 't half-weggeschoven tafelkleed zwaar neerhangt. 't Fluistert van zoo innige reinheid, van zoo teere intimiteit, zooals een met zachte meisjesaanleg voorgespeeld deuntje van Schumann of Chopin soms in de zoemende avondkamerstille kan verlokken tot eene wonderlijke sentimentaliteit. Niet de zeker zeer mooie Pieter de Hoogh, niet de kleine Jan Steen, met dat paarsch-gejakte guitige ooster-etende jufferke, niet de zeer goede Metsu of de bijzondere Ostade, niet ook de knappe portretten van Mierevelt wil ik nog noemen. Maar in eene der kleine zij-zaaltjes, daar praat de grootste onzer Hollandsche tonalisten, daar prijkt in onovertroffen pracht de Delftsche Vermeer, zóó doordacht, zóó savant, zóó zeker in het tot eene machtig beroerende harmonie samenvoegen van zijne zuivere kleuren en tonen, dat 't is als een fanfare van kleur, een feest van kleur, een kleuren-concert van schallende groen-gelen en klaterende koel-blauwen tegen een nobele grondtoon van teer blank-grijs, dat 't is als de geurende sappigheid van koele van-vocht-druipende perziken op je proevende tong, als eene zachte wuiving van naar de volle wind neerbuigende boomen, als de luchtige vaart van met koele regens beladene wolkstoeten zwevend langs het zacht-blauwe uitspansel. 't Ruwe bruine boerinnen-vleesch van deze kloek-gebouwde vrouwenfiguur in het geel-groene jak en 't blauwe voorschoot, 't bonkige van de grove stukken bruin-brood op de eikenhouten tafel, de blank-witte straal melk uit de steen-roode aarden kruik, tegen de keukenwand, waar de verschillende fijne grijzen samenvloeien tot een heerlijk-rustige stille achtergrond: 't is als eene wijde in ochend-dauw geurende grasvlakte vol van de prachtigste kleurigste lentebloemen in ruime overvloed opstijgend naar boven: een kleurenstoutheid en tevens de hoogste noblesse, zooals alleen bereikt kan worden door hem, wien 't beste ten deel is gevallen wat den mensch met kwistige hand kan worden toebedeeld: de scheppingskracht van den zich-zelf-bewusten stoeren werker.

AMSTERDAM, 3 Sept. 1900.

D. C. E.

Inhoud der Studenten-weekbladen.

Vox Studiosorum. 16 Aug. 1900.

Een bericht van Rector en Senatus Veteranorum Locaal. Waarschuwing en nadere voorschriften over groentijd — weinig sterk en niet overwegend in verbetering.

Een Vlaamsche Congoheld, door een Vlaamsch student geschreven:

„Op 9 September eerstkomend zal het lieve badplaatsje Blankenberghe, aan de Vlaamsche kust, een feest ter verheerlijking van den heldenmoed vieren, dat weerklink mag vinden in het broederlijke Noord-Nederland....

„Het zal een „memento” mogen heeten van bewonderende krijgslieden, die een grootsche heldendaad weten hoog te schatten en zich ter mogelijke navolging als voorbeeld te stellen....”

't Stuk is goed geschreven, maar met een ongelukkige ophef van „heldendaden van militaire getrouwheidsplicht”, waar 't daar ligt conventioneel, zonder protest tegen de oorzaken, die hiervan aanleiding zijn, in 't algemeen tegen 't begrip: oorlog en veroveringspolitiek. — De betreurde held werd geslacht in den Congo door de Arabieren (Sefu).

Nogmaals over bezoldiging van den Senaat.

't Is karakteristiek voor Utrecht, Utrechtsche studenten, de Vox, etc., het stuk van S(ix). En het opschrift duidt al aan, hoe verdraaid men eene gewenschte verandering in ieder Corps dat zijn tijd wil doorleven, in Utrecht aanvalt. — Nergens zoover ik weet wordt een Senaat bezoldigd. — Bezoldiging is de teruggave in geld voor verbruikte tijd naar zijn waarde, of het loon voor gegeven kracht. En wat zal een Senaat in de toekomst en zoo nu in Delft krijgen, eene toelage d. i. eene vergoeding voor de aan versiering van het ambt uitgegeven kosten of nog liever hij krijgt niets, maar het Corps betaalt voor zich de gelden van vertegenwoordiging; zooals b. v. altijd bureaustkosten worden betaald.

Stelt men dit voorop de zaak is uit en men neemt geen notitie meer van lui die voor hun belang het senatorambt onder zich willen houden. Maar nu bij dit begin en dezen gang van beoordeelingen staat het artikel van S. vol van „afhankelijk van den senaat”, „verdwijning van het eere-ambt”, „de corpsleden worden weldoeners”, en verder gehaspel en gebeuzel, de kwestie niet rakend; want 't gaat over „vergoeding van officieele uitgaven”; dus dingen die niet aan den senaat als leidend en besturend lichaam, maar aan het corps als zich willen-vertoonend lichaam vast zijn.

Een hierop volgend artikel van G. (Grondijs?) is voor S. van een anderen kant geredeneerd al meer dan voldoende, en duidt volkomen het niet bij „hogere” menschen (intellectueelen) behoorende van het weelde-vertoon aan; maar nu kan ik mij niet voorstellen dat G. zooals ik hem daar hoor praten en denken niet denkt over eene verandering, die een onderwetsch corps nu (na de middeleeuwen) moet ondergaan; en dat bij die verandering vertoon als zoodanig moet vervallen (helaas in een overgangstijd en niet ineens kan dit, vandaar het tusschentijds tweeslachtige). Ook ik vind dat bourgeois slechts de luxe van hun doen kennen, kunnen proeven, mee vertoonen en zonder fouten helpen uiten, en ik gun hun graag die bourgeoisieuze ijdelheid; maar een corps, dat anders dan in zijn ontstaan, alle mogelijke elementen gaat omvatten uit gescheiden standen en hetwelk door dezen gewijzigden inhoud een niet-meer-luxe-corps, maar wat beters zal gaan zijn, moet door meer „intellectueelen”, ik zeg goed-willenden in zijn oude uitingen worden vertraagd en ander-zijds voortgeduwd en opgeheven.

G. ziet de zaken wel juist, maar is passief of onverschillig en geeft dus anderen graag hun vermaakjes. — Maar beter is 't anderen terug te dringen, waar ze hun vermaakjes zonder ergernis en benadeeling van de gemeenschap kunnen uitspelen en de gemeenschap haar betere en daardoor geheel-anders-wordende vertegenwoordiging, n. l. vertegenwoordigers van haar geest te verschaffen.

Gaetano Bresci, onder 't artikel koning Umberto—Bresci staat reeds eenige beoordeeling in ons orgaan.

Vox Studiosorum. 1 Sept. 1900.

De Hoofdredactie verloochent den heer Grondijs. Grondijs is zwak daardoor en publiceert de overdrukken van polemieken van hem in 't Handelsblad en een Utrechtsche courant.

(Zie vervolg Bijvoegsel.)

BIJVOEGSEL

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van ZATERDAG 8 SEPTEMBER 1900.

De toon in deze stukken is jong-pedant en weinig sterk. Kon Grondijs niet volstaan met de mededeeling, dat wat hij zei, hij meende en zoo 't al overdreven gezegd was, dit uiterste ontstaan was door zijn groote ergernis over depreciatie en bekladding door burgerlijke bladen en de ellendige veroordeeling der Italiaansche justitie van Bresci?

Minerva. 2 Juli 1900.

Een nummer over de Lustrumfeesten met plaatjes.

Propria Cures.

Van Wijnkoop een krachtig artikel over „Demokratie en

Universiteit". Wordt betoogd dat de Universiteit zich nu te uitsluitend beijvert om de hoogen te verhoogen, dat haar bestemming daarentegen zijn moet het volk de wetenschap te brengen. Dat om daartoe te geraken de studenten zelf de handen ineen hebben te slaan.

Verder een paar kleinere artikelen, wat verslagen, een paar polemiek-stukken (o. a. van V. L. tegen Prof. van Rees' pleidooi voor geheel-onthouding) en een terecht zeer waardeerende recensie van Van der Vijgh's „Werkers".

En nog een kort woord voor den gestorven Wilhelm Liebknecht.

W.

Naamlijst der Candidaat-Leden van het Delftsch Studentencorps.

SEPTEMBER 1900.

G. A. Abendanon, w.-i. (E.T.)
 A. W. Azon-Jacometti, c.-i.
 D. Bamberg, c.-i.
 A. H. L. de Bel, t.
 5) A. J. Bergsma, w.-i.
 W. S. J. Bes, c.B.-i.
 F. E. Bischoff, c.-i.
 A. A. Boon, c.-i.
 A. L. J. Breebaart, s.-w.-i.
 10) C. Breebaart, w.-i.
 H. van Breen, c.-i.
 B. E. Cankrien, w.-i.
 R. B. Canters, w.-i.
 J. B. H. Coenen, w.-i.
 15) A. C. Couvée, c.-i.
 W. F. van Deinse, w.-i.
 J. P. Delprat, w.-i.
 K. F. Drayer, c.-i.
 G. Duijfjes, m.-i.
 20) G. J. Dwars, c.-i.
 A. M. van Deventer, w.-i.
 H. Ellens-Oving, w.-i.
 O. J. van der Elst, m.-i.
 C. J. van der Feen, w.-i.
 25) F. H. Fentener van Vlissingen,
 H. Frijling,
 J. R. Gaade, c.-i.
 J. K. van Gelder, m.-i.
 J. van Geuns, w.-i.
 30) J. B. Giljom, c.-w.-i.
 P. J. Gompertz, c.-i.
 P. E. J. Gratama, w.-i.
 E. Griotel, c.-i.
 W. Groeneveldt, m.-i.
 35) H. F. Grondijs, m.-i.
 A. Groothoff, c.-i.
 W. H. F. de Haan, w.-i.
 E. R. Haighton, c.-i.
 E. C. U. Hartman, w.-i.
 40) J. A. K. van Hasselt, c.-i.
 P. A. Hengeveld, w.-i.
 E. A. J. N. van Heurn, c.-i.
 C. van der Hoeven, w.-i.

Wijnhaven 18.
 Choorstraat 27.
 Voldersgracht 6a.
 Oude Delft 138.
 Oude Delft 62.
 Hugo d. Gr.str. 25.
 Hypolitusbuurt 8.
 Oude Delft 215.
 Oude Delft 52.
 Voorstraat 50.
 Voorstraat 77.
 Koornmarkt 9.
 Hypolitusbuurt 26.
 Havenstraat 37a.
 Oostsingel 68.
 Leeuwenh.singel 9.
 Oude Delft 210.
 Oude Delft 35.
 Choorstraat 27.
 Choorstraat 6.
 Oude Delft 35.
 Leeuwenh.singel 13.
 Oude Delft 237.
 Voorstraat 79.
 Voorstraat 1.
 Koornmarkt 53.
 Oude Delft 12.
 Oude Delft 206.
 Voorstraat 80.
 Koornmarkt 53.
 Verversdijk 75.
 Oude Delft 215.
 Oude Delft 30.
 Oude Delft 35.
 Voorstraat 93a.
 Oude Delft 206.
 Oostsingel 58.
 Brab.Turfmarkt 51.
 Oude Delft 138.
 Noordeinde 2.
 Oude Delft 42.
 Geer 6.
 Breestraat 4.

W. J. Hoffman, w.-i.
 45) A. 't Hoofd, w.-i.
 G. B. Hoogenraad, c.-i.
 J. J. Honders, w.-i.
 L. B. Huigen, c.-i.
 L. J. H. Husselman, w.-i.
 50) E. Jacobs, b.-i.
 J. L. Jaeger, t.
 H. H. de Jongh Wz., c.-i.
 J. M. Kakebeeke, t.
 N. G. Kam, w.-i.
 55) W. J. S. de Kanter, w.-i.
 G. A. Klinkenberg, w.-i.
 G. H. H. Kluytmans, c.-i.
 A. G. de Koningh, w.-i.
 R. J. Koppenoll, s.-w.-i.
 60) R. A. P. Krauss, c.-i.
 H. W. de Kruijff, t.
 P. A. van der Laan, s.-w.-i.
 J. K. Lagerwey, w.-i.
 J. G. Larive, c.-i.
 65) N. C. Lambrechtsen, c.-i.
 B. J. Ledeboer Jr., w.-i.
 J. H. Ledeboer, w.-i.
 J. L. A. Ledeboer, m.-i.
 J. Lely, c.-i.
 70) J. N. van der Ley, w.-i.
 F. C. van Lier, m.-i.
 J. von Lindern, s.-w.-i.
 J. Maas, w.-i.
 L. Mangelaar Meertens, t.
 75) F. G. Massink, w.-i.
 H. E. Mees, c.-i.
 E. J. van der Meulen, w.-i.
 J. H. A. Modderman, w.-i.
 H. Momma, w.-i.
 80) B. J. Nachenius, w.-i.
 J. T. van Naerssen, c.-i.
 M. E. Neumann, c.-i.
 M. G. van Overveldt, w.-i.
 J. Overweg, w.-i.
 85) A. J. Pabbruwe, w.-i.
 P. J. van Poelvaarde, c.-i.

Havenstraat 38a.
 Voorstraat 79.
 Koornmarkt 54.
 Voorstraat 14.
 Phoenixstraat.
 Choorstraat.
 Choorstraat.
 Oude Delft 42.
 Voorstraat 77.
 Koornmarkt 52.
 Koornmarkt 72.
 Oude Delft 32.
 Vrouwjuttel. 38.
 Havenstraat 37a.
 Koornmarkt 23.
 Voldersgracht 19.
 Voorstraat 93a.
 Voorstraat 63.
 Vlamingstraat 62.
 Oude Delft 237.
 Oude Delft 35.
 Choorstraat 47.
 Houttuinen 17.
 Koornmarkt 91.
 Oosteinde 155.
 Oude Delft 162.
 Binnenwatersl. 27.
 Nieuwstraat 16.
 Wijnhaven 18.
 Oude Delft 42.
 Leeuwenh.singel 51.
 Hugo d. Gr.str. 109.
 Houttuinen 17.
 Binnenwatersl. 12.
 Oude Delft 162.
 Wijnhaven 4.
 Markt 31.
 Oude Delft 25.
 Oude Delft 35.
 Hugoplein 108.
 Markt 46.
 Molslaan 90.
 Binnenwatersl. 36.

J. F. B. Regensburg, c.-i.
 P. H. Roessingh, w.-i.
 J. C. Schagen van Soelen, m.-i.
 90) J. F. Schönfeld, c.-i.
 J. F. P. Schönfeld, t.
 L. C. Schram, c.-i.
 G. J. Slangen, w.-i.
 H. Steketee, w.-i.
 95) H. A. J. v. Stipriaan Luiscius,
 w.-i.

A. Stoll, c.-i.
 A. F. Strumphler, t.
 J. M. Sweep, b.-i.
 J. J. Sevens, w.-i.
 100) E. J. F. Thierens, w.-i.
 C. Th. F. Thurkow, t.
 P. H. Tydeman, t.
 F. A. Unger, m.-i.
 J. P. L. F. Uyttenbroeck, c.-i.
 105) H. C. Veltmann, w.-i.
 W. A. Verburgh, w.-i.

Koornmarkt 30.
 Breestraat 4.
 Oude Delft 222.
 Vrouwjutteland 8.
 Brab. Turfmarkt 4.
 Oude Delft 215a.
 Hugo de Gr.str. 115.
 Voorstraat 11.
 Hugoplein 108.

Hypolitusbuurt 8.
 Hypolitusbuurt 19.
 Voorstraat 77.
 Oude Delft 37a.
 Brab. Turfmarkt 81.
 Oude Delft 37a.
 Oude Delft 130.
 Oude Delft 178.
 Markt 52.
 Leeuwenh.singel 49
 Oude Delft 206.

H. M. van Vessem, s.-w.-i.
 A. van Vollenhoven, w.-i.
 J. H. Volten, m.-i.
 110) Th. F. Vreede, c.-i.
 M. H. C. Vreede, w.-i.
 J. P. Walland, c.-i.
 G. J. Warmelink, w.-i.
 R. A. Weerman, t.
 115) J. G. H. Willems, c.-i.
 A. O. de Ruyter de Wildt, t.
 G. Witteveen, m.-i.
 A. S. Wolthers, c.-i.
 A. J. Zuiderhoek, c.-i.
 120) M. J. de Lange, w.-i.
 H. Lugt, b.-i.
 R. A. Gorter.
 H. E. Hoffman.
 A. A. M. Jansen.
 125) J. W. F. Nix.
 B. A. Verhey.
 J. Schmützer.

Oude Delft 206.
 Oude Delft 2.
 Jacob-Gerritstr. 15.
 Oude Delft 35.
 Binnenwatersl. 36.
 Molenstraat 15.
 Choorstraat 44.
 Voorstraat 31a.
 Noordeinde 2.
 Koornmarkt 53.
 Leeuwenh.singel 13
 Koornmarkt 30.
 Oude Delft 34.
 Jacob-Gerritstr. 15.
 Leeuwenh.singel.

ADVERTENTIEN.

H. H. STUDENTEN.

Ondergeteekende, jaren lang als oppasser werkzaam geweest zijnde aan de K. M. A., **beveelt zich gaarne aan als oppasser.**

A. VISSER, Brab. Turfmarkt 29.

Werktuigkundig Ingenieur B₁.

DICTATEN W.-I., B₁ ter overname gevraagd, of ter leen gevraagd om ze te laten copiëren.

Aanbiedingen worden gaarne ingewacht in den Technischen Boekhandel J. WALTMAN JR.

VERHUISD van Voorstraat 80 naar
KOORNMARKT 25.

96) J. VAN WEELE.

EETTAFELS.

Adres L. W. DE KAT, Van Leeuwenhoeksingel 10.

Nieuw! Overheerlijk!

DRINKT

GRENADINE CHAMPAGNE.

Overheerlijke verfrisschende drank.

Prijs per heele flesch f 1.25, per halve flesch f 0.65,
 per kwart flesch f 0.35.

Verkrijgbaar bij

J. J. G. BOERE.

Hypolitusbuurt 2.

INKOOP

van oude Boeken en oude Kleederen, enz.

„Het goedkoop Verkoophuis”, Achterom 103

L. BLOM.

G. SIEPMAN, COIFFEUR,

NIEUWSTRAAT 18,

beveelt zijn naar de laatste eischen des tijds ingerichte SALON DE COIFFURE aan.

⇒ Ook aan huis te ontbieden. ⇐

ABONNEMENT EN ABONNEMENTBOEKJES BILLIJK.

J. J. G. BOERE,

Hypolitusbuurt 2 DELFT.

WIJN- en BIERHANDEL.

Levering van Sputwater op syphons en kogelflesschen.

SODAWATER.

Agent der Kannenbier-Maatschappij.

STEEDS VOORHANDEN:

Echt Münchener Ps Bräu, Franziskaner Leistbräu
 en Echt Pilsener (Burgerl. Bräuhaus.)

MAISON PIJL,
CUISINE, OUDE DELFT 141.

Speciale inrichting voor

Koffie- en Eettafels.

Uitstekende keuken en kelder.

Prachtige zaal voor Vergaderingen.

Minzaam aanbevelend,

G. C. A. PIJL,
 Cuisinier.